No. 48 1833.

BREDASCHE COURANT.

Staat-, Letterkundig- en Wetenschappelijk Nieuws- Blad.

Zondag en Maandag den 24 en 25 Februarij.

De Oorzaken onzer Eendragt.

(Vervolg en slot van No. 46.)

Mannelijke vastheid, wijze bedaardheid, krachtvolle ernst, en moedig vertrouwen op de hulp zijns Gods, en op de liefde van zijn volk, kenmerken Nederlands koning; en deze trekken van zijn beeld vonden wij in zijne oproeping ten strijde, terug. Nog levendig heugt het ons, hoe derzelver lezing, ons op het diepste roerde, en de tranen, (wij schamen ons die tranen niet) uit de oogen perstte. En waar was het oord des ouden Vaderlands, waar het » *te wapen*" niet in het harte drong, en de gemoederen opwond tot eene onbedenkelijke hoogte? waar was de stad, het vlek, het dorp, het gehucht, de buurschap, waar *Willem's* woord niet volkomen verstaan, niet ganschelijk begrepen werd, of geenen onverdeelden weerklank vond? — En waarin bestond die weerklank? Beantwoordt gij deze vraag, gij duizende vrijwilligers, die door de edelste geestdrift aangevuurd, de genoegens van het stille burgerlijke leven vaarwel zeidet, en de wapenen aangordet? beantwoordt gij deze vraag, heerlijke mannen en jongelingen uit alle standen der maatschappij, die, als hadt gij het met elkander afgesproken, eenparig opstond, omdat gij allen gelijkelijk voeldet, dat *Nederland*, Uw Vaderland, en *Willem*, Uw Koning was! Zoudt gij *dat* Vaderland, in zijnen nood hebben kunnen verlaten? *dien* koning in zijn grootsch vertrouwen hebben kunnen te leur stellen? Neen, en honderd maal neen, dat kondet gij niet, en gij zult het nimmer kunnen! Gij sloot u gaarne aan onze heldhaftige krijgslieden, gij gingt gaarne onze dappere schutterijen voor; en even gelijk zij, hebt gij met daden getoond, dat uw moed aan uwe trouw evenaarde!

Ja, als een electrieke schok, werkte 's Konings stem op de gansche bevolking! wat *Hij* sprak van vrijheid en vaderland, van onafhankelijkheid en handhaving van geschondene regten, van vertrouwen op God en moedig krachtbetoon: was slechts ontwikkeling van *aller* zin en *aller* bedoeling; wat daarvan *de Koning* wilde, dat wilde ook *het volk*; Hij was de noordstar naar welke alle zagen; het tegenwoordige gevaar tartte men met Hem, de toekomst zag men met Hem kalm te gemoet, aan het hoofd onzer zonen trokken Zijne Zonen op, met elkander streden en overwonnen zij, en, zoo ooit de uitdrukking huishouding van staat, van volle toepassing is geweest, dan was zij het vooral toen, toen Nederland's vorst tot zijn volk, als tot zijn eigen huisgezin sprak, met welks belangen gevaren, en uitzigten, hij de zijne onafscheidelijk vereenigde. Heeft het daarom wel een breedvoerig betoog noodig, dat zijne taal, onze eendragt hogelijk bevorderde, daar hij letterlijk naar het hart des volks sprak, dat in zijne *gehechtheid aan wet en orde*, eene andere drijfveer tot eenstemmigheid aantrof?

De Nederlandsche volksaard mag sedert eene halve Eeuw wel weinig in waarde gewonnen hebben, althans was onze vroegere overheersching door Frankrijk, en de latere vereeniging met Belgie geenszins geschikt om haar te veredelen. Doch de oorspronkelijke trekken zijn niet verloren gegaan, en de gebeurtenissen der twee laatste jaren hebben dezelve scherp afgeteekend, en zigtbaar doen uitkomen. Tot die trekken rekenen wij onder anderen *degelijkheid* en *zedelijkheid*, in tegenoverstelling van Fransch-Belgische ligtzinnigheid en zedeloosheid. Wij Noord-Nederlanders, houden over het algemeen van geene verandering, want alle verandering, zeggen wij, is geene verbetering; zucht voor de instandhouding van het eens bestaande, zoo zeer te onregte met den naam van » Stijfheid" bestempeld, kenschetst onze natie, en daarom maakt het nieuwe ook zoo spoedig geen ingang bij ons als bij andere volken. Die zucht blijft ons ook als staatsburgers bij, en openbaart zich in verkleefdheid aan de Regering, die wij eens als wettig erkend; aan de orde, die wij eens tot rigtsnoer hebben aangenomen. Zoo lang daarom Nederlanders in Nederland wonen, kan Nederland geene kweekschool van revolutien zijn, want dáár is de grond niet waarin zij tieren kunnen, of laat ons liever zeggen, dáár zal men slechts weinigen vinden, die het onkruid zullen willen aankweeken. — Doch ziet, het oproer verheft zich in Belgie, en tast als de kanker rondom zich, allen aan: Een volk, dat altijd onrustig, en eeuwig ontevrede was, verstout zich Nederlands staatsregeling aan te randen, en dreigt lasterlijk tierende, het geheele staatsgebouw te sloopen. Indedaad reeds daardoor was het Zuiden *Antipodisch* tegen het Noorden geworden, en werd de oorzaak geboren, waardoor ons Nationaal karakter zich *moest* ontwikkelen; want nu of nooit moest de getrouwheid aan wet en orde blijken, tegen over een volk, dat alle wetten miskende, en de orde met voeten trad; maar weldadig trad nu ook de oorspronkelijke volksgeest eensklaps hervoort, de geest der liefde tot orde en wet; en sprak het niet van zelf, dat daar bij alle Nederlanders doorstroomde; derzelver eendragt van zin en werken, hiervan het gevolg moest wezen? Ach, welke sombere dagen heeft Europa, hebben wij beleefd! met welke donkere kleuren zal de geschiedenis eens het tegenwoordig tijdvak malen! maar als zij de algemeene verwarring schetst, als zij alle landen der aarde in beroering, alle volken in gisting afteekent, dan zal zij het kleine van rondom geschokte en bestookte Vaderland beschrijven als het eenige oord van kalmte en rust, als het eenige land der Eendragt, omdat het het eenige land van wet en orde was! —

Wij zijn en blijven nog altijd bij het oude geloof, dat God in zijn wereldbestuur de oorzaak van het goede is, en het wil er bij ons maar niet in, dat Hij, de Alverzorger, zonder wien geen blad zich ontrolt, en geene grasscheut ontspruit, zich volstrekt niet met de menschen zoude in laten, en wij kunnen ons zelfs geenen Godsdienst als redelijk voorstellen, wanneer God zich niet om de menschen bekommert; dat regelen, leiden, besturen van menschen en volken, heeft ons altijd toegeschenen, een der banden te zijn, die het schepsel aan den schepper moeten verbinden, een der redenen uit te maken, waarom wij, die anders als vrije Nederlanders, met onzen vrijen Koning, voor niemand op aarde buigen, met den diepsten ootmoed voor onzen God nederzinken. In dezen weg van beschouwing voortgaande, gelooven wij daarom in *Gods nabijheid en hulp*, eene andere oorzaak onzer eendragt aan te treffen, en het zoude ons waarlijk leed doen, indien iemand beproeven wilde ons ten deze tot andere gedachten te willen brengen; doch weinigen zullen dit willen, en niemand zal het kunnen; te diep toch is het gevoel onzer afhankelijkheid van God in ons hart gedreven, dat niet zelfs de strengste stoïcijn van vroegeren en lateren tijd, al scheurde hij zich ook geheel van het Godsbestuur af, eindelijk behoefte zoude gevoelen, om ten minste aan een alles beheerend noodlot te gelooven.

Ja waarlijk *God* is met ons geweest, en Hij, Hij heeft den band onzer eendragt, tot verbazing aller volken, gelegd! onze Koning, die toch spreekt zoo als hij denkt; onze vertegenwoordigers, die toch niet zwijgen, als zij begrijpen dat eed en pligt hun gebiedt voor land en volk zich te laten hooren, onze natie welke vrij spoedig door heimelijk gemompel, of openlijk gemor, zijne ontevredenheid durft te kennen geven; onze drukpers die volstrekt van geene verbodswetten weet; onze dagbladen die met de meest mogelijke onafhankelijkheid geschreven worden, - allen ademden één geest, dien der eensgezindheid, allen hadden ééne partij gekozen, die der overeenstemming in middelen en oogmerk; en in welk gewest des ouden Vaderlands, gij ook den echten Noord-Nederlander mogt aantreffen, gij zoudt u vooraf overtuigd houden, dat hij eenstemmig met u over de groote belangen des gemeenschappelijken geboortegronds dacht; dat hij, zoo wel als gij, een lid was uit Vader *Willems* uitgestrekt huisgezin. Dat zamensmelten van aller gevoelens tot één gevoel; dat vereenzelvigen van aller zinnen tot één zin, dat willen, werken, offeren, strijden, bloeden, sterven, voor één doel; dat dragen, dulden van alles, zonder morren, zonder klagen; die tevredenheid, rust en kalmte, over het geheele Vaderland, te midden van den hoogsten nood: zouden wij Gods hand, de hand van den God der orde daar niet in erkennen? Gewisselijk! En indien wij de oude spreuk: *Eendragt maakt magt*, proefhoudend bevonden hebben, dan moet zij voor ons tot eene onbedenkelijke waarde rijzen, als wij er bij denken, dat de Almagtige zelf, haar in onze dagen bevestigd heeft!

Zóó dachten wij over de oorzaken onzer eendragt. — Blijve zij als het dierbaarst geschenk des Hemels, onder ons wonen, want de tijd des gevaars is geenszins voorbij! Wij zijn en blijven altijd van openbare, heimelijke of bevriende vijanden omringd, en de toekomst is duister. Nog is het altijd » *Luctor*" (ik worstel) en willen wij eens het » *Emergo*" (ik ontworstel) er bij kunnen voegen, dan zij en blijve het ook op den duur » CONCORDIA!" (Eendragt.)

PHILOPATRIS.

LATERE BERIGTEN DER COURANT,

van Zaturdag 23 Februarij,

behelzende de laatste *Fransche* en *Belgische* Nieuwstijdingen, benevens de *Fransche Beursprijzen* van den volgenden dag.

NEDERLANDEN.

BREDA, den 22sten Februarij.

De heden avond bij ons ontvangen belgische bladen houden de volgende, uit Londen ontvangen, en voor [illegible] dagen aan het belgisch bewind medegedeelde,

NOTA,

door Prins Talleyrand *en lord* Palmerston, *aan mijnheer den baron* van Zuylen van Nyevelt *geadresseerd.*

Londen 14 Februarij 1833.

De ondergeteekenden hebben de eer de ontvangst te vermelden der nota, welke de baron *van Zuylen van Nyevelt* hun op den derden dezer heeft doen geworden; en zij rekenen zich verpligt, om terzelver tijd hun leedwezen te betuigen, dat zij door die nota en door de mondelinge mededeelingen van den baron *van Zuylen* vernomen hebben, dat de beperktheid zijner volmagt en den aard zijner instructien hun alle hoop moeten benemen, om met het Nederlandsch gouvernement, hetzij een eind-tractaat, hetzij eene voorloopige overeenkomst te sluiten, waardoor de verschillen tusschen Holland en Belgie konden worden beslecht.

Toen de ontruiming der citadel van Antwerpen het weder opvatten der onderhandelingen mogelijk maakte, hebben de gouvernementen van Frankrijk en Engeland geen oogenblik verloren, om aan het Nederlandsch gouvernement, door hunne zaakgelastigden te 's Gravenhage, eene overeenkomst voor te slaan, welke geschikt was om tusschen Holland en Belgie eene zoodanige provisionele betrekking daar te stellen, dat beide landen, door de gedeeltelijke afdanking van hun leger, ook de lasten, waaronder zij gebukt gaan, konden verminderen. Deze overeenkomst zoude de beslissing der weinige punten, die nog in geschil blijven, naar de onderhandelingen verwijzen, die een eind-tractaat moeten ten gevolge hebben. Maar door de kansen van dadelijke vijandelijkheden tusschen Holland en Belgie te verwijderen, zoude die overeenkomst ook de finale schikking hebben bevorderd.

De voorbereidende overeenkomst, den 2den Januarij voorgesteld, was op het beginsel gegrond, dat de uitwisseling van het grondgebied dadelijk zoude plaats hebben; en het was daarom dat men voorsloeg, dat de forten Lillo en Liefkenshoek door de Hollanders, het Hollandsch gedeelte van Limburg en het Duitsch gedeelte van Luxemburg door de Belgen zoude worden ontruimd. Het noodzakelijk gevolg dezer ontruiming was de amnestie, aan de inwoners der bedoelde streken te schenken, en voor de Belgen, het dadelijk genot van het vrij gebruik der handelwegen door Limburg, dat hun door de vijf mogendheden is gewaarborgd, als eene voorwaarde der schikking, waarbij de regter Maas-oever en de geheele souvereiniteit van Maastricht aan Z. M. den koning der Nederlanden werd verzekerd.

Deze bepalingen eenmaal ten uitvoer gebragt zijnde, scheen eene gedeeltelijke afdanking tot den voet van vrede van de beide legers volkomen geschikt, om de hervatting der vijandelijkheden voor te komen, die de vijf mogendheden zoo dikwerf en zoo duidelijk hebben verklaard, dat het hun voornemen was, door alle middelen te beletten, en de verwachting scheen redelijk, dat een zoodanig bewijs van vredes-gezindheid door beide partijen gegeven, strekken zoude, om de wederzijdsche verbittering te matigen, die door de dreigende houding van twee vijandelijk tegen elkaar overstaande legers, onvermijdelijk moet worden aangevuurd; en dat men alzoo langs dien weg des te gemakkelijker tot de beslechting der weinige punten van geschil zoude komen.

Het is duidelijk dat de Belgen geene provisionele schikking konden aannemen, welke hun niet dat dadelijk genot van de vaart op de Maas gaf, en tot aan de sluiting van het eind-tractaat de voortdurende vaart op de Schelde, zoo als zij die sedert de maand Januarij 1831 genoten, verzekerde.

Ter vergelding dezer voorwaarden werd door de gouvernementen van Frankrijk en Engeland aangeboden, dat het embargo op de hollandsche schepen dadelijk zoude worden opgeheven, en de hollandsche troepen in Frankrijk vastgehouden, vrijgelaten.

Het was met een diep leedwezen, dat de ondergeteekenden door de depeches van den baron *Verstolk van Zoelen*, van den 9den Januarij en door het tegen-ontwerp daarbij gevoegd, vernamen, dat de hierboven vermelde voorslagen door het Nederlandsch gouvernement waren verworpen.

De baron *Verstolk* heeft, wel is waar, niet uitdrukkelijk gezegd, dat die voorslagen waren verworpen; maar men heeft uit het tegen-ontwerp, dat bij zijne depeche was gevoegd, moeten besluiten, dat dezelve niet waren aangenomen.

Dit tegen-ontwerp was niet aannemelijk uit hoofde van deszelfs inhoud, en hetzelve geeft tot gewigtige bedenkingen aanleiding door hetgeen daarin niet was opgenomen.

Hetzelve vorderde, dat het Nederlandsch gouvernement zoude gemagtigd zijn, om een tonnengeld op de Schelde te heffen, zonder in eenige der verpligtingen te treden, die van dat regt afhankelijk zijn, gelijk onder anderen die van het loodswezen en bakenen; en hetzelve vorderde te gelijker tijd, dat dit regt te Vlissingen of te Bath zoude geheven worden, hetgeen aan eene gewigtige swarigheid onderhevig was, omdat zulks immer tot oponthoud voor de schepen die de Schelde bevaren aanleiding zoude geven.

Hetzelve vorderde daarenboven een transitoregt op de wegen door Limburg, hoezeer de vijf mogendheden aan Belgie het gebruik dier wegen hebben gewaarborgd, en dit zonder ander regt dan een gewone tol voor onderhoud en herstel.

Hetzelve vorderde eindelijk, dat de gouvernementen van Frankrijk en Engeland zich verbonden, dat Belgie jaarlijksch, tot aan de sluiting van een eindtractaat, eene som van 8,400,000 guldens bij halfjarige termijnen zoude betalen, ter voldoening van deszelfs aandeel in de renten der gemeene schuld van het voormalig koningrijk der Nederlanden.

Deze aanmerkelijke jaarlijksche last intusschen is aan Belgie bij het tractaat van 15 November 1831 opgelegd, als een gedeelte eener finale schikking, waarbij aan hetzelve onderscheiden handelsvoordeelen werden toegezegd, en waarbij ook de koning der Nederlanden uitdrukkelijk moest toetreden tot de territoriale schikkingen en den souverein van Belgie erkennen.

Het is alzoo volstrekt onmogelijk, dat Belgie de betaling van eenig gedeelte dezer jaarlijksche last op zich neme, voor dat het in het genot worde gesteld van alle de handels-voordeelen, die aan hetzelve bij een eind-tractaat moesten verzekerd worden, en voor dat de territoriale schikking en de souverein van Belgie uitdrukkelijk door den koning der Nederlanden zijn erkend.

Maar zoo de bepaling in kwestie, om de hierboven vermelde redenen, onaanneemlijk was, was zij het niet minder als de gezindheid van de zijde van het Nederlandsch gouvernement aanduidende, om tot een onbepaald verwijderd tijdstip de sluiting van een eind-tractaat uit te stellen. Want zoo dit gouvernement het minst gezind ware geweest, om tot eene spoedige schikking omtrent de twee of drie nog te regelen punten te geraken, waarom moest eene preliminaire overeenkomst voorzien in de *jaarlijks* te doene betalingen, gedurende de onderhandeling over dat tractaat, terwijl toch de eerste term eerst in Julij 1833 zou verschuldigd zijn? Immers valt het niet te betwijfelen, of een eind-tractaat kon lange voor dit tijdstip geteekend zijn, zoo het Nederlandsch gouvernement wezenlijk de begeerte had de onderhandeling tot een einde te brengen. Een dergelijk voorstel, als hetzelve gedaan heeft, duidt derhalve klaarlijk de begeerte van dit gouvernement aan, om zich, door eene preliminaire overeenkomst, voordeelen te verzekeren, die hetzelve in staat stellen, om tot een onbepaald tijdstip de sluiting van een eind-tractaat te beletten of te vertragen.

Maar terwijl het hollandsch tegen-ontwerp deze onaanneemlijke bepalingen behelsde, maakte het geen gewag van de beide artikels, luidens welke eenerzijds het embargo moest opgeheven, anderzijds de hollandsche en belgische legers, op een bepaald tijdstip, op den voet van vrede moesten gebragt worden.

Het hollandsch gouvernement stelde voor, dat deze beide punten bij eene nota-wisseling geregeld werden, in plaats van het voorwerp eene formele bepaling uit te maken: maar de ondergeteekenden hebben vernomen, door de uitdrukkingen waarvan de heer baron *Verstolk* zich in zijne nota bediend heeft, dat hetgeen hij daardoor verstond, in de onmiddellijke opheffing van het embargo was gelegen en zonder de ratificatie eener overeenkomst af te wachten; en zij hebben het besluit opgemaakt uit de verbale verklaringen van mijnheer den baron *van Zuylen*, dat het Nederlandsch gouvernement de terug brenging van deszelfs leger op den vredevoet afhankelijk wilde maken van eene algemeene Europesche ontwapening, en niet van eene gelijktijdige ontwapening in Belgie, zooals Frankrijk en Engeland het hadden voorgesteld,

De zuivere en eenvoudige verwerping van de door Engeland en Frankrijk gedane voorstellen en de aard van het tegenontwerp, daarvoor door het Nederlandsch gouvernement in de plaats gesteld, hebben de ondergeteekenden de vrees doen opvatten, dat zij alle hoop op het teekenen eener preliminaire overeenkomst zouden moeten opgeven.

De ondergeteekenden hebben alstoen aan den heer *van Zuylen* moeten voorstellen, om met hen de voorwaarden eener eindelijke schikking te regelen; met dit inzigt hebben zij hem te kennen gegeven, dat, wanneer de schikkingen opzigtelijk de Schelde en die betreffende het amortisatie-syndicaat op eene voldoende wijze konden geregeld worden, er geene wezenlijke moeijelijkheid overblijven kon, om Holland te weerhouden een eind-tractaat met de vijf mogendheden en Belgie te teekenen.

De ondergeteekenden helden te meer tot de veronderstelling over, dat mijnheer de baron *van Zuylen* voorbereid en geautoriseerd zou zijn om eene dergelijke onderhandeling met hen te openen, daar dezelve den 9den November ll. aan den graaf *Grey* het ontwerp van een eind-tractaat had aangeboden, ofschoon de conferentie, bij welke alleen mijnheer de baron *van Zuylen* geaccrediteerd was, op dat tijdstip was gebroken door de verwijdering der russische plenipotentiarissen.

De ondergeteekenden hebben dit voorstel doen gelden bij mijnheer den baron *van Zuylen* in hunne beide eerste zamenkomsten die zij met hem gehad hebben; maar dezelve is standvastig bij de verklaring gebleven, dat hij op dat oogenblik, en nimmer op eenig tijdstip van de onderhandeling, volmagt gehad had om anders dan met de plenipotentiarissen der vijf in conferentie vereenigde mogendheden te teekenen.

De ondergeteekenden in hunne pogingen alnog niet geslaagd zijnde om den weg voor eene eindelijke schikking te banen, zijn genoodzaakt geworden op het ontwerp eener preliminaire overeenkomst terug te komen, als voor welk alleen mijnheer de baron *van Zuylen* aankondigde dat hij van volmagt was voorzien, en hebben hem aangeboden het geannexeerd ontwerp No 1, dat, bij de, den 2 Januarij te 's Hage, voorgestelde artikelen, bovendien bepalingen behelsde, krachtens welke de onzijdigheid van Belgie door het Nederlandsch Gouvernement moest erkend worden en een formele wapenstilstand tusschen de beide partijen gesloten: welke bepalingen de ondergeteekenden geschikt hebben geoordeeld daar bij te voegen, ter voorkoming van de mogelijkheid eener eventuele hervatting der vijandelijkheden.

Mijnheer de baron *van Zuylen* verklaarde alstoen, dat hij dit voorstel niet kon aannemen.

Te gelijk met de behandiging, door de ondergeteekenden aan mijnheer den baron *van Zuylen*, van het tweede ontwerp eener preliminaire overeenkomst, deelden zij hem ook het ontwerp No 2 mede, een plan door 't welk, ware hij geautoriseerd geweest om met hen de nog tusschen Holland en Belgie te regelen verschilpunten te behandelen, de voordeelen eener eindelijke schikking zouden hebben kunnen zamengaan met den vorm eener preliminaire overeenkomst, daar men wetende bij een 6de, afgescheiden en additioneel, artikel, de artikels eener volledige schikking zou hebben gevoegd, zoodanig als beide partijen in dezelve zouden hebben kunnen bewilligen. Langs dien weg zouden de vredes-voorwaarden tusschen Holland en Belgie finaal gesteld zijn geworden, alhoewel dan ook die voorwaarden nog niet onmiddellijk in den vereischten vorm eens eind-traktaats zouden kunnen zijn vervat geweest.

Maar mijnheer de baron *van Zuylen* bragt al weder zijn gemis aan volmagt bij, voor de behandeling of teekening van eene zoodanige overeenkomst.

De preliminaire overeenkomsten, door de ondergeteekenden tot drievente

voorgesteld, waren gegrond geweest op de wederkeerige grondgebied-ontruiming van beide zijden.

De ondergeteekenden besloten alstoen eene andere poging tot schikking in 't werk te stellen, door het voorstel te doen eener nieuwe preliminaire overeenkomst, welker grondslag zou wezen de beide partijen, tot op de sluiting van een eind-tractaat, in 't bezit van het grondgebied, dat dezelve op dit oogenblik wederzijdsch mogten bezitten, te laten.

Dienvolgens boden de ondergeteekenden aan mijnheer den baron *van Zuylen* het ontwerp, N°. 3, aan.

Volgens dit plan moesten Lillo en Liefkenshoek voorloopig in handen der Hollanders blijven, terwijl Venloo, Hollandsch-Limburg en Duitsch-Luxemburg door de Belgen zouden bezet blijven; en, daar de wederzijdsche ontruiming uitgesteld werd, werden ook de bepalingen voor de wegen door Limburg, en voor de amnestie in de ontruimde districten, voor het eindtraktaat bewaard.

De daarstelling van een' volkomen wapenstilstand tusschen de beide partijen en de erkenning der onzijdigheid van Belgie door Holland werden, als genoegzame zekerheid voor den vrede aanbiedende, voorgesteld, zonder eenige speciale bepaling voor de wederzijdsche leger-verminderingen. Als onvermijdelijk werd gevorderd de onmiddellijke openstelling van de Maas en de handhaving der vrije Schelde-vaart, zooals deze in de maand November ll. bestond. Frankrijk en Engeland boden de opheffing van het embargo aan en de terugzending der hollandsche troepen naar hun land; bovendien moesten de drie contracterende partijen zich verbinden, om zich onmiddellijk over eene eindelijke schikking tusschen Holland en Belgie bezig te houden.

De ondergeteekenden konden met vertrouwen de hoop voeden, dat het mijnheer den baron *van Zuylen* vrij zou staan, tot zulk een billijk voorstel toe te treden, berekend om eene onmiddellijke ontlasting Holland en Belgie aan te bieden, en 't welk, bij dusdanige zekerheid tegen eene hervatting der vijandelijkheden, zoo onmiddellijk tot eene eindelijke schikking zou geleiden.

Grootelijks hebben zij zich dan in hunne verwachting te leur gesteld gezien, toen mijnheer baron *van Zuylen*, op den 5den dezer, hun de nota van dien dag en het ontwerp eener daaraan geannexeerde nota, heeft aangeboden.

De ondergeteekenden kunnen geen oogenblik aarzelen met hem te verklaren, dat zijn ontwerp ten eenemale onaannemelijk was.

Het hield, met de daad, de vraag, dat het embargo opgeheven worde, en de hollandsche, thans in Frankrijk zich bevindende, troepen in hun land terug keeren, terwijl het eenige, wat het Nederlandsch gouvernement aanbiedt van zijne zijde te doen, in het leggen bestaat van regten op de Schelde-vaart, die in de beide laatste jaren niet zijn geheven geworden, en de op die rivier varende schepen aan visitatie en onderzoek te onderwerpen, waarvan dezelve gedurende dat tijdperk zijn bevrijd geweest.

De ondergeteekenden hebben sterke redenen om te gelooven dat geenerlei regten wettelijk geheven, noch geenerlei scheeps-visitatie wettelijk gedaan is op de Schelde in het jaar 1814, vóór de vereeniging van Belgie en Holland; en zij kunnen maar geene zeer vredelievende gezindheid aan de zijde van het Nederlandsch Gouvernement ontdekken, noch een ernstig verlangen om met Belgie tot eene eindelijke schikking te geraken, in de weigering van dat Gouvernement, door middel van deszelfs plenipotentiaris, om in onderhandeling over eene eindelijke schikking ten aanzien der Schelde te treden, en in het voornemen dat het te gelijker tijd betoont, om op den voorgrond vorderingen te stellen, die op betwiste daadzaken stemmen en slechts op dien tusschenstaat van zaken kunnen toegepast worden, welke een eindtractaat zoo spoedig kon doen ophouden.

De ondergeteekenden hebben thans alle middelen uitgeput, om mijnheer den baron *van Zuylen* tot de toetreding van een, 't zij preliminaire, 't zij eindelijke schikking te brengen; en hem, zooals zij gedaan hebben, uitnoodigende om naar 's Hage, tot narigt van zijn gouvernement, deze nota en de daarbij behoorende documenten over te zenden, gevoelen zij zichzelven, en de gouvernementen voor welke zij handelen, de verklaring verschuldigd te zijn, dat zij op mijnheer den Hollandschen plenipotentiaris, en op het gouvernement naar welks instructien hij gehandeld heeft, de verantwoordelijkheid van al de gevolgen werpen, die uit het niet slagen der ernstige en standvastige pogingen van de ondergeteekenden, tot het daarstellen eener vredelievende schikking, kunnen voortvloeijen.

De ondergeteekenden, enz.

(*get.*) TALLEYRAND.
PALMERSTON.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 20sten Februarij.

De beraadslagingen over het budget van het ministerie van buitenlandsche zaken gisteren in de kamer van gedeputeerden geopend, hebben tot vrij belangrijke discussien aanleiding gegeven. Nadat de heeren *Salverte, Podenas* en *de la Borde*, eenige bedenkingen hadden gemaakt over de huishoudelijke belangen, en bepaaldelijk over de bezuinigingen die in dit vak van administratie konden worden ingevoerd, heeft de generaal *Lafayette* het spreekgestoelte beklommen, en den geheelen gang der buitenlandsche staatkunde tot een onderwerp zijner gispingen gemaakt. De revolutie van Julij meende hij, had aan geheel Europa zulk eenen gevoeligen schok toegebragt, dat het bestuur, indien hetzelve daarvan partij had weten te trekken, aan Frankrijk een zeer beslissend overwigt, en aan de overige natien eenen merkelijken voortgang op den weg der vrijheid en verlichting had kunnen verzekeren. In plaats van zich voor dit tweeledig doel eenige opofferingen te getroosten, had men intusschen zich de meeste moeite gegeven, om bij de mogendheden den oorsprong van het nieuw gevestigd gouvernement te verloochenen, en onder den naam van waarborgen voor de algemeene rust, zoodanige laagheden begaan, als welke den invloed van Frankrijk geheel moesten vernietigen. De oppositie had reeds voor lang het gevaarlijke dier handelwijze aangetoond, doch was telkens met het antwoord terug gewezen, dat men de onderhandelingen, die nog werden gevoerd, door geene inwendige twisten moest bemoeijelijken, dat men althans het bestuur geene volkomen inlichtingen kon vragen, omtrent onderwerpen, die nog niet mogten worden openbaar gemaakt. Indien nu echter het bestuur deze uitvlugt niet als een eeuwigdurend voorwendsel wilde doen gelden, was nu voorzeker eindelijk de tijd gekomen, om openlijk en zonder omwegen op die bedenkingen, door de vertegenwoordiging in 't midden gebragt, te antwoorden; hij althans zoude deze gelegenheid niet laten voorbijgaan, om het ministerie daartoe te noodzaken. In de eerste plaats, en als eene voorbereidende aanmerking, omdat het de eer en de onafhankelijkheid van het vaderland betrof, verlangde hij te weten, in hoe verre er eenige geheime tractaten bestonden, waarbij men zich verbonden had, om de vestingwerken van Hunningen niet weder op te bouwen, en waarbij tegens aan de zoo lang gewenschte versterking der hoofdstad moeijelijkheden werden in den weg gelegd. Hij wilde voorts, dat het ministerie zich rondborstig omtrent de houding van Frankrijk en Engeland in de Portugesche zaken zoude verklaren. Beide deze rijken hadden dona *Maria* erkend, en in plaats van, zoo als te verwachten was, deze erkentenis door eene krachtdadige ondersteuning te doen gelden, dreef men de onverschilligheid zoo verre, dat de batterijen onverhinderd en ook ongewroken de Fransche vlag beleedigden en de Fransche schepen in den grond boorden. De vestiging van den griekschen staat scheen inderdaad de minister, even als alle weldenkenden ter harte te gaan, doch waarom zoude hij vragen, had men dan vergeten, dat Griekenland nimmer anders dan onder eenen republikeinschen regeringsvorm had gebloeid, en waarom vooral had men hetzelve eenen koning gegeven, uit een vorstelijk huis gekozen, dat zich door haat en verachting voor Frankrijk en vooral voor de revolutie van Julij onderscheidde. Indien men daarenboven al goedvond de leening, die door het gouvernement was voorgesteld te waarborgen, dan zoude hij er op aandringen, dat zulks onder voorwaarde geschiedde, dat de penningen noch aan Rusland, noch aan Turkije werden uitbetaald. Rusland vooral kon hij niet zonder verontwaardiging noemen, omdat hetzelve een gevoel van afgrijzen verwekte, wanneer men zich de wreedheden jegens de Polen gepleegd te binnen bragt. Hij wilde dat ook het bestuur zich daarop bepaaldelijk zoude verklaren, of er dan geen middel was, om ten behoeve dier heldhaftige natie de uitvoering der tractaten te vorderen.

De minister van buitenlandsche zaken na deze redevoering het woord nemende, begon met de verklaring, dat men aan zijne uitdrukkingen, voor eenige weken bij de discussien over de petitien ten behoeve der hertogin van *Berry*, gebezigd, eene geheel verkeerde uitlegging had gegeven; daar hij toch te innig aan de omwenteling van Julij door overtuiging gebonden was, om dezelve als eene schenddaad voor de geheele natie en voor geheel Europa te beschimpen. Hij had slechts gezegd, dat die omwenteling niet wettig was, omdat inderdaad geene omwenteling wettig kan genoemd worden. Wat voorts de staatkunde betreft door het ministerie gevolgd, dezelve was op de noodzakelijkheid gegrond. Het stelsel door de oppositie aangewezen, zoude Frankrijk in vijandschap met geheel Europa hebben gebragt, en het werelddeel in eenen oorlog om beginselen hebben gewikkeld. Thans werd het gouvernement geëerbiedigd, en waar het deszelfs belangen gold wist het zich te doen eerbiedigen. Eenige der vragen, aan het ministerie voorgesteld zoude hij onbeantwoord laten, omdat de tijd nog niet daar was, wanneer men openlijk voor de geheele waarheid kon uitkomen. De beleedigingen door dom *Miguel* der Franschen vlag aangedaan zouden vrijwillig of door geweld worden vergoed. Over de zaken van Griekenland zoude men zich bij de discussien over de leening verstaan, de overige beschuldigingen waren ijdele klanken. In de zitting van heden is deze discussie door den heer *Mauguin* voortgezet, die zich ditmaal weder aan de zijde der oppositie heeft gevoegd, en voornamelijk heeft betoogd, dat de sterkte van Frankrijk hetzelve een beslissend overwigt verzekerde, dat de vrees der overige mogendheden door hunne houding gedurende de beide Belgische togten was gebleken; dat het alzoo onbekwaamheid was indien het bestuur zich niet deed gelden, en dat hetzelve het land in gevaar brengt, door geen acht te slaan op de pogingen der Noordsche mogendheden, die zich vast aan een sluiten en hunne magt trachten te vermeerderen, om eindelijk met eenen zekeren uitslag den strijd om beginselen weder op te nemen. Van deze bedoelingen had men immers de bewijzen gevonden, in de papieren die de hertogin *van Berry* bij zich had, toen zij werd gearresteerd.

— Volgens den *Constitutionel* zoude het ministerie besloten hebben, het ontwerp van wet op den staat van beleg, terug te nemen.

— De depeches voor twee dagen uit St. Petersburg ontvangen, schijnen het ministerie in verlegenheid te hebben gebragt. Hoezeer dezelve dadelijk in den raad van ministers zijn overwogen, is tot nu toe van den inhoud niets met zekerheid bekend.

— In niet meer dan 85 uren tijds is gisteren een courrier van sir *Stratford Canning* uit Madrid alhier aangekomen, doch heeft dadelijk, na eenige depeches aan den Engelschen gezant te hebben afgegeven, zijne reis naar Londen voortgezet. Deze ongewone spoed geeft vermoeden, dat het eene gewigtige tijding geldt, welke zoo men zegt, reeds vroeger door de telegraaf werd ontvangen, dan door het bestuur wordt geheim gehouden.

NEDERLANDEN.

BREDA, den 23sten Februarij.

Het door ons en andere nieuwsbladen uit 's Hage medegedeeld berigt, van eene bijeenkomst van scheepsreeders aldaar, ten einde te beraadslagen om aan de regering eene schadeloosstelling voor de verliezen, ten gevolge van het embargo geleden, te vragen, blijkt voor het grootste gedeelte ongegrond en bezijden de waarheid te zijn geweest, immers men schrijft ons, zoowel uit Amsterdam als Rot-

terdam, dat door de scheepsreeders van deze beide plaatsen geenszins iets dergelijks is gedaan; terwijl een nader schrijven, heden uit 's Hage bij ons ontvangen, het doet voorkomen, dat er alleen door eenige belanghebbenden of derzelver gemagtigden over de belangen van den koophandel in de tegenwoordige omstandigheden in het algemeen was beraadslaagd, en tot het opmaken van een vertoog in deszelfs belang was besloten geworden.

— In de zitting der belgische afgevaardigden van gisteren is door den heer *d'Hoffschmidt*, als rapporteur der commissie van comptabiliteit, aan de kamer de rekeningen van derzelver uitgaven over 1831 en 1832 alsmede het budget der uitgaven over 1833 aangeboden; voorts is door den minister directeur van oorlog een ontwerp van wet voorgedragen, waarbij voor de uitgaven van zijn departement een crediet van zes millioenen franken aangevraagd wordt.

— De hertog *van Orleans* is werkelijk donderdag avond, slechts van een hoofd-officier vergezeld, te Brussel aangekomen. De brusselsche, het bewind toegedane, bladen doen het voorkomen dat deze reis met de staatkundige aangelegenheden in verband staat.

— Volgens hetgeen de *Messager de Gand*, op geloof van lieden die wel onderrigt meenen te zijn, verzekert, zou de opheffing van den staat van beleg der stad Gent door vorst *Leopold* reeds geteekend zijn, maar de belgische bewindslieden, om redenen, de openbaarmaking van het besluit nog uitstellen. Gelijk men weet is de behandeling der zaak van opgemeld blad voor het hoog militair geregtshof, acht dagen uitgesteld geworden.

— Het Brusselsch blad *l'Indépendant*, 't welk het eerst van de Belgische bladen de nota van Frankrijk en Engeland van 14den dezer, aan onze regering gerigt, schijnt medegedeeld te hebben, zegt dat dit stuk hem door zijnen londenschen correspondent geworden is. De *Courrier* duidt dezen correspondent uit, als te wonen in de straat van de Wet, tegenover de voorname ingang van het park, in een der vleugels van het gebouw door den belgischen gemagtigde bewoond.

— De in Belgie ontvangen Londensche berigten loopen tot maandag den 18den. Den vorigen dag was er bij graaf *Grey*, in Downing-Street, een kabinetsraad gehouden waarbij meest alle ministers waren tegenwoordig geweest. Ook hadden zaturdag nacht onderscheiden vreemde ministers eene conferentie met lord *Palmerston* gehad. — De markies *van Anglesey* was vrijdag te voren te Dublin aangekomen en had terstond het bestuur van Ierland weder op zich genomen. De Dublinsche dagbladen waren met redeneringen gevuld over het hervormings-plan der Iersche kerk, door lord *Althorp* voorgedragen; dezulke die de scheiding zijn toegedaan schenen gemeld ontwerp voorloopig niet geheel af te keuren, maar zich een nader onderzoek voor te behouden. — Voorts had men te Londen berigten uit Oporto tot den 5den dezer ontvangen, luidens welke de plaats sedert den 24sten Januarij met rust was gelaten, behalve eenige in den nacht van den 31sten geworpen bommen. Dom *Pedro* had depeches van sir *St. Canning* ontvangen die hem veel genoegen schenen verwekt te hebben. Het leger van dom *Pedro* was op nieuw georganiseerd geworden: de hertog *van Terceira* had het bevel over de eerste divisie, *Saldanha* over de tweede, en de generaal *Stubbs* over de derde, waarbij al de Engelschen waren. De zaken stonden overigens bij lang niet gunstig. Onder de engelsche bataillons was de desertie niet vreemd, onder de vreemde troepen werd een toenemende geest van muiterij bespeurd; dom *Pedro* begon al meer en meer de gezindheid der troepen te verliezen, zelfs dacht men dat *Saldanha* en *Stubbs*, zonder denzelven te kennen, het voornemen zouden hebben om offensief te ageren, zoo namelijk de troepen bij hunnen pligt konden gehouden worden, wanneer men dacht 9 a 10,000 beschikbaar te hebben. De toestand van beide legers, zoo van dom *Pedro* als dom *Miguel*, was voor 't overige in alle opzigten zeer betreurenswaardig.

— De fondsen waren op de parijsche beurs van 20 dezer genoteerd: de 5 pCt. kont. 104; op tijd 104,05; de 3 pCt. kont. 77,80; op tijd 78; Nap. renten kont 88,60; op tijd 88,75; Sp. perpet. 64⅝ kont.; 64¾ op tijd.

'S GRAVENHAGE, den 22sten Februarij.

— Er worden steeds menigvuldige kabinetsraden gehouden. De gewigtige uit Londen in de laatste dagen ontvangen depeches moeten alhier, naar men verzekert, een onderwerp van raadpleging uitmaken.

— De centrale afdeeling der Tweede kamer heeft met den minister van financien conferentien gehouden over de voordragten van wet, betreffende de brandstoffen. De bedenkingen, die daartegen nu laatstelijk, na de in die ontwerpen gebragte wijzigingen, gemaakt zijn, zijn er het onderwerp van overweging geweest. Welligt kan men alzoo eerstdaags daarover de algemeene beraadslaging te gemoet zien.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 19den Februarij.

In onderscheidene Duitsche Staten is het thans een onderwerp van beraadslaging om aan de joden een meer onbepaald genot van burgerlijke en staatkundige regten te verzekeren, waarbij dan tevens menig voorstel wordt in het midden gebragt, hetwelk ten doel heeft om ook het geringste verschil tusschen deze en de belijders der Christelijke godsdienst in het maatschappelijk leven uit den weg te nemen. Zoo hebben onder anderen de standen van het Groot-hertogdom Weimar bij eene dergelijke beraadslaging de vraag geopperd, of het niet mogelijk zoude zijn, hetzij door overeenkomst met de naburige staten, hetzij door een besluit der bondsvergadering, gegrond op de toestemming van rabbijnen, de viering van den sabbath voortaan op den Christelijken zondag te bepalen.

— Te Jena hebben den 7den dezer eenige nieuwe ongeregeldheden onder de studenten der hoogeschool plaats gehad; welke, echter nadat een drietal derzelve in verzekerde bewaring was genomen geene ernstige gevolgen hebben gehad.

— Te Bologna is op den 7den dezer het eerste bataillon der vreemde of Zwitsersche troepen, die in het vorige jaar voor het Pausselijk bestuur werden aangeworven, onder bevel van den generaal *Salis* binnen gerukt. De bekende overste *Zamboni* zoude eerstdaags tot brigade-generaal bevorderd worden, en het opperbevel der troepen in de Marken gekantonneerd worden opgedragen.

— Het Engelsch fregat de *Acteon*, gekommandeerd wordende door een der zonen van den eersten minister *Grey*, is in het begin dezer maand te Napels aangekomen, om den nieuw benoemden gezant aan het hof van Konstantinopel lord *Ponsomby*, derwaarts over te brengen.

LIEFDE GIFTEN voor den Vrijwilliger *Morre*, zijn linkerarm en regterhand bij de belegering van het Citadel verloren hebbende.

Sedert de vorige opgave is voor opgemelden wederom ontvangen:

Van *D. V. D. B.* te Breda	f 3,00.
Door den heer Directeur van het Postkantoor Oud-Beijerland, van den heer E. S. te Heerendijk	- 5,00.
Uit Dordrecht, onder letter V	- 9,90.
Van de wed. *N.* uit Dordrecht, een coupon	- 4,95.
Van *N. N.* Kapitein der infanterie.	- 5,00.
Van *E. J. C.*	- 3,00.
Van *F. X.* te Steenbergen, twee muntstukken.	
Van de Kostleerlingen van den heer *J. Lagerwey, Gz*, te Geertruidenberg.	- 13,00.
Van *N. N.* te Ooltgensplaat, 2 coupons.	- 2,27.
Van *X. Q. T. Z.* te IJ.	- 6,20.
Uit Velp en Rosendaal, een wissel, groot.	- 81,55.
Door tusschenkomst van den heere Generaal-Majoor, Provincialen Kommandant van Zuid-Holland, van een' onbekende uit 's Hage	- 5,30.
Van eenige Manschappen behoorende tot de 3de afd. Noord Brabandsche schutterij.	- 9,75.
Van een onbekende.	- 3,00.
Uit Strijen van *P. P.*	- 2,60.
Van een vrijwillig Noord-Hollandsch jager een coupon	- 12,37½.
Van de Gebroeders *G.* van Alkmaar.	- 9,90.
Van de Hooge Zwaluwsche Jeugd.	- 2,73½.
	f 178,43.
Bedrag der vorige opgaven.	- 428,05.
TOTAAL.	f 606,48.

BREDA, den 23sten Februarij. 1833.

BROESE & COMP.

Beursprijs der Effecten, te Amsterdam.

VRIJDAG, 22 Februarij 1833.

				gebl.
NEDERLANDEN,	Werkelijke schuld, 2½ pCt.	f 43¾	à 44⅛	44⅛
	Uitgestelde schuld.	- [illegible]	à k	
	Kansbiljetten.	- 17	à 17⅛	17⅛
	Amortisatie Syndicaat, 4½ pCt.	- 75¼	à 75⅝	75⅝
	Idem idem., 3½ pCt.	- 58⅜	à 59⅛	59
	Oorlogs-lasten 1830 à 5 pCt.	- 95⅜	à 96⅛	95⅝
	Vrijw. geldl. 1831 à 6 pCt.	- 99⅞	à 100⅛	100
	Nieuwe idem. 1832 à 5 pCt.	- 82¼	à 83⅛	82⅞
	Schatkistbiljetten, 6 pCt.	- 100	à 100⅛	100⅛
	Handel-Maatschappij, 4½ pCt.	- 83	à 83⅛	
FRANKRIJK,	inschr. op 't Grootboek 3 pCt.	- 78	à 78⅛	78⅛
RUSLAND,	Bij *Hope en Comp.*, 5 pCt.	- 96⅞	à 97	96⅞
	Bij dezelfde 18[illegible], 5 pCt.	- 97⅞	à 98	97⅞
SPANJE,	Certific. Amst., 5 pCt.	- 61	à 62	61⅞
	Dezelfde 3 pCt.	- 39	à 39¾	39½
	Uitgestelde schuld.	- 10	à 10⅛	10¼

*** Mijne geliefde Echtgenoote JACOBA PITERNELLE FREDRIKS, verloste heden voorspoedig van eene DOCHTER.

Grave, 22 *Februarij* 1833.

STRENGNAERTS.
Kapitein bij de 18 Afdeeling.

*** Tot innige droefheid van mij en mijne 10 Kinderen en Behuwd-Kind ontsliep heden, in den ouderdom van 57 jaren, na een langdurig lijden, mijn hartelijk geliefde Echtgenoot, de Wel-Edele Heer JOHANNES VAN OLDENBORGH, Oud-Burgemeester van *Willemstad*, met wien ik, onder het rijk genot van *Gods Vaderlijken Zegen*, 29 jaren door den Echt mogt vereenigd zijn.

Allen, die den braven overledenen gekend hebben, zullen beseffen, wat ik met de mijnen in hem verlies, hoezeer ook, volgens den bepaalden wil des overledene, geene uiterlijke rouw zulks zal te kennen geven.

DORDRECHT, *den 22sten Februarij* 1833.

J. M. VIJGH,
Wed. J. VAN OLDENBORGH.

Tot algemeene en bijzondere kennisgeving, zoo binnen als buiten deze Stad, strekt deze; alsmede, dat de *Affaire* op den vorigen voet en Firma door mij en mijne Zonen zal worden voortgezet, ons in het voortdurend vertrouwen onzer begunstigers aanbevelende.

Te BREDA, bij BROESE en COMP, Boekdrukkers en Boekverkoopers.